

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **P. M.**

skazanego z art. 209 § 1a k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 listopada 2023 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 1 i § 3 k.p.k.

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 14 marca 2023 r., sygn. akt V Ka 397/22

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Radomiu

z dnia 22 lutego 2022 r., sygn. akt II K 1914/21

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego P. M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[PŁ]

UZASADNIENIE

P. M. został oskarżony o to, że w okresie od 9 czerwca 2020 r. do 19 lipca 2021 r. w R. uchylał się od obowiązku alimentacyjnego na rzecz syna M. M., określonego co do wysokości 450 zł orzeczeniem sądowym, sygn. akt III RC 15/03, Sądu Rejonowego w Zwoleniu z dnia 12 września 2003 r., wskutek czego naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych i spowodował powstanie zaległości stanowiących równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, tj. o czyn z art. 209 § 1 k.k. w zw. z art. 209 § 1a k.k.

Sąd Rejonowy w Radomiu wyrokiem z dnia 22 lutego 2022 r., sygn. akt II K 1914/21, oskarżonego P. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, który zakwalifikował z art. 209 § 1a k.k., i na tej podstawie skazał go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I), zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i obciążył wydatkami Skarb Państwa.

Sąd Okręgowy w Radomiu – po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego – wyrokiem z dnia 14 marca 2023 r., sygn. akt V Ka 397/22, utrzymał w mocy ww. wyrok Sądu Rejonowego w Radomiu, zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Kasację od ww. wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu wniósł obrońca P. M., zaskarżając to orzeczenie w całości.

Skarżący zarzucił rażące naruszenie prawa karnego procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na zaniechaniu odniesienia się przez sąd odwoławczy do zarzutu apelacji wskazującego na konieczność przesłuchania matki pokrzywdzonego, co doprowadziło do nierzetelnego przeprowadzenia kontroli instancyjnej orzeczenia i miało bezpośredni wpływ na treść wyroku.

Podnosząc powyższe, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Radomiu do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na zaprezentowane przez obrońcę stanowisko, wniósł o oddalenie wniesionej kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Przewidziany w art. 519 k.p.k. nadzwyczajny środek zaskarżenia ma z mocy ustawy ograniczony zakres – służy eliminacji prawomocnych orzeczeń sądów, które

ze względu na charakter (doniosłość) wadliwości, jaką są obarczone, nie mogą ostać się w obrocie prawnym. Zarzuty kasacyjne powinny wskazywać na uchybienia określone w art. 439 k.p.k. lub inne, ale przy tym rażące, naruszenie prawa, do jakiego doszło w postępowaniu odwoławczym, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku sądu drugiej instancji (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2021 r., IV KK 435/21, LEX nr 3333497).

W kasacji wniesionej na korzyść skazanego P. M., podniesiony został zarzut rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., wyznaczających standardy, jakie winna spełniać kontrola instancyjna skarżonego orzeczenia oraz uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego. Oczywiście rację ma autor kasacji, że organ *ad quem* w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku nie ustosunkował się do – podniesionej w apelacji – kwestii przesłuchania z urzędu matki pokrzywdzonego, a to w kontekście obrazy art. 167 k.p.k. Z analizy akt sprawy wynika jednak, że sąd okręgowy nie pominął tego zagadnienia, bowiem na rozprawie apelacyjnej zamierzał przeprowadzić dowód z przesłuchania świadka A. G., lecz z uwagi na niestawiennictwo świadka, dowód ten nie został przeprowadzony, a sam wniosek obrońcy w tej materii stał się ostatecznie przedmiotem postanowienia wydanego w trybie art. 452 § 2 pkt 2 k.p.k., niemniej obraza tego przepisu nie została objęta zakresem kasacji.

Należy uwypuklić, że zgodnie z art. 537a k.p.k., nie można uchylić wyroku sądu odwoławczego z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 457 § 3 k.p.k. Nadto, zaakcentować trzeba, że ustawodawca, określając podstawy kasacyjne, *expressis verbis* wskazał, iż naruszenie prawa, o jakim mowa w art. 523 § 1 k.p.k., winno mieć nie tylko charakter rażący, lecz nadto ma ono mieć „istotny” wpływ na treść orzeczenia, czego nie wymaga się przy zwyczajnej kontroli odwoławczej (art. 438 k.p.k.). O istotnym wpływie rażącego naruszenia prawa na treść zaskarżonego orzeczenia, w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k., można mówić jedynie wówczas, gdy możliwe jest wykazanie, że kontestowane rozstrzygnięcie byłoby w zasadniczy sposób odmienne od tego, które w sprawie zostało wydane. Tymczasem obiekcje zgłoszone w kasacji pod adresem wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu, a dotyczące przesłuchania matki pokrzywdzonego, nie zostały powiązane z argumentacją wykazującą, że

poczynione przez obrońcę zastrzeżenia mogły istotnie wpłynąć na treść zaskarżonego orzeczenia. Należy mieć na względzie, że kwestia potrzeb życiowych M. M. została ustalona przez sąd w oparciu o zeznania samego pokrzywdzonego, które organ procesowy ocenił przez pryzmat kryteriów zawartych w art. 7 k.p.k. Sądy obu instancji wyjaśniły istotę narażenia osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, które stanowi znamię kwalifikowanego przestępstwa niealimentacji z art. 209 § 1a k.k. Autor kasacji również w tym zakresie nie podniósł zarzutu rażącego naruszenia prawa.

Podsumowując, kasację obrońcy należało uznać za oczywiście bezzasadną i oddalić na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. W tym stanie rzeczy rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia w trybie art. 532 § 1 k.p.k. byłoby zabiegiem bezprzedmiotowym.

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł jak postanowieniu.

[PŁ]

[ms]